

И рекълъ Ананда дърводѣлецътъ:

— Ще те заградятъ съ сухи дърва, а дървата ще залѣятъ съ масло и ще ги запалятъ; ще се извие бѣлъ димъ и отъ дима ще изкочи бѣлъ жребецъ; ще яхнешъ ти бѣлия жребецъ и ще отлетишъ съ музика на небето. Ала, преди това, не забравяй да си вържешъ на шията всички четки и багрила, че ще ти трѣбватъ.

Следъ седемъ деня, народътъ приготвилъ, по заповѣдъ на царя, дърва и масло.

Натрупали дървата на ливадата и изпратили тамъ Ананда живописеца съ всичкитъ му четки и багрила.

Загърчилъ се живописецътъ срѣдъ пламъцитъ и почналъ да крѣщи, но веселата музика погълнала писъка му.

И видѣли тогава хората, видѣлъ и царь Бюкюни Тедкегчи единъ бѣлъ жребецъ, който изкочилъ като облакъ изъ огъня и отнесълъ черната нечестива сѣнка на Ананда живописеца.

И заминалъ Ананда живописецътъ не на небето, а въ тъмното царство на злитъ духове, наречени албини.

МЕСЕЦИТЪ СЕ ХВАЛЯТЪ

отъ

Чичо Стоянъ Поповъ

(Септемврий започва тъй:)

„На Октомврий, братя,
чудни сж дѣлата:
погледнете само
малко по лозята,

по лозници вити,
до красиви кжщи,
съ гроздове узрѣли —
кехлибари сжщи!

Гроздето — темянка
съ миризма и сладостъ,
що у всички буди
сила, здраве, младостъ.“

„Е тогава, братя“, —
нажаленъ Ноемврий
рече: — „Ще да кажемъ
ние съсъ Декемврий?“

Съсъ какво ли можемъ
ний да се похвалимъ?
Съ туй ли, дето огънь
изъ огнища палимъ?“

Тука баба Зима
на Ноемврий каза:
„Остави, Ноемврий,
туй на дѣдо Мраза —

нека той опише
вашитъ заслуги!“
„Мисля за Декемврий,“ —
се обади други, —

„каза се, че пазѣлъ
зиме семената,
за да не измръзнатъ
въ скута на Земята“.

Космитъ си бѣли
дѣдо Мразъ поглади
и се малко тежко,
старчески обади:

„Малкия Ноемврий —
знаемъ си го всички:
звѣрове и хора,
насѣкоми, птички . . .

Той нали обхожда
въ планини, долини,
дебри и горички,
храсти и градини,

та дървета всички
съсъ ржка си чисти —
мѣсто да открие
зарадъ нови листи!

Кой прибира сутринъ
изъ поля мъглитъ,
за да ги надипли
горе въ планинитъ, —

Слънчо да надникне,
всички да здрависа?
Негови заслуги
ето на кои сж!

Всички сте ми харни:
нека ми сте живи:
да не сте катъ Сѣчка
само заядливи!“